

COLUMN MYRTHE MEESTER

Vreemdheid

Een explosie van giftige neonkleurtjes, dat zijn de doeken van Christina Quarles. De Amerikaanse kunstenares gebruikt precies de opdringerige kleuren waar ik persoonlijk niet van houd. Ik ga zelfs vrij ver in mijn aversie: in mijn boekenkast zijn alle boeken met felgekleurde ruggen omgedraaid, zodat je alleen het serene wit van de pagina's ziet en de kloosterlijke harmonie van mijn donkerhouten interieur niet wordt verstoord. Toen ik laatst met een vriendin in een intensief gesprek verwickeld was, merkte ik dat mijn concentratie onwillekeurig verslaptte door het knaloranje hoesje van haar iPad, dat tussen ons in op tafel lag en mijn aandacht kaapte alsof het een knipperlicht was. Schijnbaar terloops schoof ik het ding steeds een stukje verder opzij, totdat het veilig buiten mijn blikveld lag. (Mijn felle kleurenallergie is voor andere mensen vaak lastig te begrijpen, dus pleeg ik mijn overgevoelige interventies het liefst zo onopvallend mogelijk.)

Je zou dan ook verwachten dat ik in het museum met een grote boog om de schilderijen van Christina Quarles heen zou lopen, waarvan de vloekende kleuren je al van verre tegemoet spatten. Maar toen ik haar werk eenmaal in levenden lijve ontmoette, tijdens de expositie *Brave New World* in Museum De Fundatie, gebeurde vreemd genoeg het tegenovergestelde. Quarles had een klein eigen zaaltje met twee doeken, allebei gevuld met haar typisch schreeuwerige neontinten en langgerekte, kronkelende ledematen. Een tijdje stond ik verbouwereerd in de deuropening met mijn ogen te knippen, zoals wanneer je vanuit het donker een helverlichte kamer betreedt en je pupillen aan de plotselinge felheid moeten wennen.

Écht gewend raakte ik niet, maar dat is vermoedelijk ook niet Quarles' bedoeling: haar schilderijen gaan juist over vreemdheid, ongemak en overdaad. Met aangespannen spieren en toegeknepen ogen scande mijn blik de lange, sliertige ledematen van de vrouwfiguur op het doek tegenover mij, *All I Need is the Air that I Breathe* (2020). Haar vele armen en benen, een stuk of tien, bungelen een beetje

onbeholpen om haar heen, alsof ze zojuist is getransformeerd in een spin en opnieuw moet leren lopen.

Het was precies deze weerloze vreemdheid die mij trof, en die mij aan het kunstwerk kluisterde. De vrouw heeft haar ogen gesloten, alsof ze in een droomtoestand verkeert en fantaseert hoe haar lichaam uitdijt, overvloeit, aan alle kanten druipt en lekt. Quarles presenteert zichzelf als een queer kunstenares, zo lees ik later, een lesbienne met overgewicht, die gewend is om niet aan de heersende normen te voldoen: haar vlees barst uit de slanke schoonheidsmal, en haar begeerte stroomt niet in de 'juiste', heteroseksuele richting.

Met dit doek wil ze haar eigen *queerness* vieren ('*queerness*' betekent letterlijk vreemdheid, datgene wat afwijkt), en nodigt ze ook de kijker uit om het vrije, onbegrensde leven te omarmen. Die uitnodiging is zo verleidelijk dat ik voor even mijn remmingen opzij schuif en me aan de feestelijke kleurenweelde overgeef. Het enige wat nog aan mijn oude allergie herinnert, is de zwarte schaduw onderin het schilderij, een silhouet dat zich met smekend uitgestrekte armen tegen zoveel uitbundigheid verzet. Maar het stampende, sapdoorstroomde kleurenmonster overwint.

Christina Quarles, *All I Need is the Air that I Breathe*, 2020, olieverf op doek, 142 x 152 cm, Collectie Defares